

Ur "Mösexan" av Willy Russel

Vem i helvete tror du du talar till va? Är väl ingen jävel som är intresserad av hans autograf! Vem fan är han? Jävla idiot! Det är väl för fan ingen som intresserar sig för honom. Det är bara för att såna som du springer runt och fjantar för dom som dom tror att dom är nåt. Du är väl lika bra som han! Bad han dig om din autograf kanske? Nej. Dåså. Du måste ju hålla på din jävla värdighet. Du är väl lika bra som han. Du kan göra precis vad han gör. Det kan vi allihop. Inget märkvärdigt med honom. Ingen orsak att springa omkring och tigga honom om hans namn på en bit toalettpapper! Vi kan väl också skriva våra namn. Får jag! Ge mig pennan! Ge mig den!

Ur "Pleasure" av Lisa Langseth

Ärlighet, det är jävligt viktigt faktiskt, för mig i alla fall, inget bullshit liksom. Är det nåt jag hatar så är det när man måste göra till sig för att folk ska gilla en. Sitta och hålla på och säga fina saker för att folk ska lyssna på vad man har att säga. Det är därför jag inte pallar brudar. Alltså inte att vara ihop med i alla fall. Klart om man träffar någon som man liksom kan slappna av med, som med Svante, ja då kanske. Men jag har fan aldrig träffat någon sån brud. Det är bara "nej men måste du ha på dig det där.., sitt ordentligt, kom i tid". Som man var en

jävla hund. Som Petra, typisk sån, hon va fan helt jävla galen. Jag råkade glömma bort den där jävla Valentines Day och så ringer hon på mobilen, helt jävla hysterisk. "Åh du älskar inte mig! Alla mina kompisar har fått gelé hjärtan och små rosa jätte gulliga puttinutt-penntroll av sina pojkvänner men du har inte ens skickat ett sms!" Jamen va fan.

Ur "Ljug mig en sanning" av Peter Pohl

Ge fan i den fjärde tallriken nu! Du är puckad! Tre år, Madde! Fattar du vad det är? Tre år har gått, och du har inte fattat att hon inte kommer! Förra året fyllde farsan fyrtio jämnt, men inte fan kom morsan. Inte ens då, Madde! Du lever på en stor jävla lögn! Farsan skulle bli vansinnig om mamma satt här, typ: "Hej, hej, här har ni mej. Jag blev visst borta lite längre än vanligt" ... Vet du varför morsan stack. Madde, vet du det? Har du aldrig tänkt på det? Vet du vad hon stack ifrån? Oss! Oss. Dej och mej och farsan. Och om hon kom nu, vet du vad hon skulle komma tillbaka till, typ? Hit? Madde, lyssna på frågan. Jag frågade inte vart hon skulle komma, typ, utan vad hon skulle komma till. Till vem? Till oss Madde, samma jävla oss som hon stack ifrån. Hon kommer inte. Ge fan i den där tallriken nu!

Ur Mitt hjärta rusar av Martina Montelius

Jag har en hemlig låda i min bokhylla. Om någon ser vad som finns i den kan jag tyvärr inte vara med längre. I någonting överhuvudtaget. Om folk visste att jag har hemliga saker vet jag vad dom skulle tro att det var. Porrfilmer. Eller sexiga underkläder. Kärleksbrev. Sådana saker. Men det är något annat. *(Hon öppnar lådan. Tar fram tre Barbiedockor.)* Jag vill vara liten. Jag vet att man inte kan leka med leksaker när man är sjutton. Men jag vill det. Jag vill sova med en nalle. Jag vill titta på Muminrollet. Jag orkar inte det här. Jag orkar inte att gubbar glor på mig i tunnelbanan. Gabriella är avundsjuk på mig. Det är inte jag.

Ur Arbetarklassens sista hjältar av Peter Birro

Nej... avlopp har aldrig varit några problem för mig, vet du. Kvinnor däremot... det finns inga ritningar, inga kartor, inga manualer. Man är ju helt utlämnad! Det är som att försöka tyda några jävla hieroglyfer. Varje gång jag ser in i en kvinnas ögon känns det som att stirra in ett par revolvermynningar. Jag har så svårt för allt det där, vet du... med kroppen och... komma nära... visa vad man känner... blotta sig inför en annan människa - och en *kvinn*a till på köpet – det gör man ju bara inte!

Jag är väl bara rädd för att dom ska börja skrika eller skratta åt mig när dom ser vem jag är. Och så står jag där sen då, med min klumpiga och tafatta längtan, naken och avslöjad! En container full med sopor som drömmer om att bli älskad – det är ju oanständigt, jag vet ju det! Därför är det lika bra att hålla sig undan!

Ur "Huset som Rut glömde" av Eva Brise

På ett ställe såg jag en kille som stod ensam och jag gick fram till honom och sa: Kan inte du låtsas att du känner mig, så att jag slipper gå vidare med mitt sällskap och får stanna här istället? Han bara kollade på mig och sen la han handen runt min nacke och kysste mig. "Du är kvinnan i mitt liv" sa han. Och den natten sov vi inte mycket hemma i hans lilla lägenhet. Sen gick det väl några dagar, jag försökte ringa, men det var fel på telefonlinjerna så det bröts hela tiden. Men jag tänkte att jag är ju kvinnan i hans liv, så jag ska överraska honom. Jag ringde på hans dörr. Men han var inte hemma. Men jag tänkte att jag är kvinnan i hans liv, så jag kan vänta. Och jag hade ju mat och faltar och så, så jag bodde där i hans trapp i nästan ett halvår, tufft. Så en dag vaknade jag av att någon sparkade på mig och det var han. Han sa: nu får du väl ändå ta och ge dig! Han hade missförstått allting och blivit rädd för mig. Och när jag frågade om han mindes att han sagt att jag var kvinnan i hans liv – då ringde han polisen! Då ringde han er!